SPIRITUS ADOPTIONIS SIVE DE S. SPIRITUS ADVENTU ORATIO HABITA IN...

Giovanni Battista Luzzago

Digitized by Google

INNOCENTIO XII.
PONT. MAX.

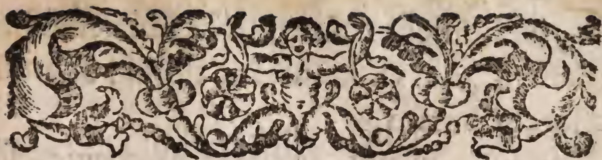
JOANNES BAPTISTA LUZZAGO

Fœlicitatem.

Piritus Adoptionis, qui hodie omnes Mortales adſciſcit in Filios, jamdiù animum tuum altiùs inſedit B. P. Hoc ſiquidem Spiritu afflatus Pauperes omnes in Nepotes Tuos, ac Filios adoptaſti, & qui Pontificiæ Charitatis amplitudine Pater es omnium Credentium, ſingularita-

men animi Tui propensione Pauperum potissimum Pater esse voluisti; in hoc etiam Deo simillimus, cui nobilioribus inter rationales Creaturas prætermissis nos placuit redimere. Hac igitur amoris Tui benignitate non mediocriter erectus, miserum hunc, & tenuem ingenii mei partum Tibi sistere non dubitavi, futurum confidens, ut quantò ille vilior est, & ignobilior, tantò dignior censeatur Adoptione Tua, & Patrocinio.

ORATIO.

Terilis intra, & Infœcundus Divinus Spiritus hodie Genus humanum adoptat in filium. B.P. *Accepistis*, inquit Paulus, *Spiritum Adoptionis, in quo clamamus Abba Pater*. Sempiternam Orbitatem multiplici prole coronat factus omnium gentium Pater, quas, ut admirabilem utriusque Personæ fœdunditatem æmuletur, amando simul regenerat, & dicendo; linguis, & igne. Ut similes nos faceret Verbo, linguas novæ generationis jussit esse instrumenta; ut similes redderet sibi, authorem novæ hujus, & divinæ vitæ esse voluit Amorem. Sic hodie novum additum decus Divinæ fœcunditati, & supremum prope impositum coronamentum; factum est enim, ut sicut à sola locutione Alter, Alter à solo amore ducunt Origi-

nem, ità hodiernæ Adoptionis beneficio aliqui essent, qui ex locutione simul, & amore traherent Vitam.

Accepistis, inquit, *Spiritum Adoptionis*. Pro Singularis humanæ Naturæ commendatio! Ea enim est Adoptionis conditio, ut quos adoptamus in filios, gignere maluissemus: solamur imaginaria hac, & umbratili productione amorem nostrum, qui verus esse illorum Parens ambiret. Quin etiam tales eligere consuevimus, quales voluissemus producere; non eligerentur, nisi vota implerent nostra, & æquarent Idæam: ut proinde certius sit paterni amoris argumentum adoptio, quàm productio; potes enim non amare, quem genueris; non potes quem eligas. O igitur gloriosissimam nobis hodiernam adoptionem! O beatissimum diem, quo *ipse Spiritus testimonium reddit Spiritui nostro, quod sumus Filii Dei*!

Maiori tamen admiratione dignum crediderim, quod Spiritus Adoptionis ministerio in Filios nos Deus adoptat iam Deo Filio abunde dives. Humanam etenim Adoptionem non tàm amor suadet, quàm dolor:

Calamitatis illa ſolatium eſt, atque ſolitudinis; & neceſſariam eam facit inopia filiorum; ut prope neſcias uter alteri plus debeat, adoptans, an adoptatus: inſtituit ille hæredem, hic facit Patrem. Facile præterea eſt amorem, quem otioſum cæteroquin perderes, alteri impendere; nec magnum quid ego cenſuerim ab eo diligi, qui neminem habet, qui amari magis mereatur, aut debeat. Hoc ego omnium laudum præconiis, omniumque ætatum invidia dignum ſemper putavi ab eo adſciſci in filium, qui non in ſenectutis ſuæ præſidium, non in familiæ propagationem, non in Patrimonii cuſtodiam, non in amoris ſui occupationem, ſed adoptat Deo Filio ſatis ſuperque beatus. Ita ne vltra Deum Filium alios filios optare potuit Divina fœcunditas! Ita ne tanto coram filio nos etiam citra illius iniuriam, citra Parentis ignominiam Dei Filii nuncupari, & eſſe potuimus!

Eſſe inquam Auditores. Siquidem hoc etiam humanæ præcellit Adoptio Divina. Poſſunt ſane per illam communicari nobis Opes paternæ, honores, affinitates, familia,

cognomen; Natura non poteſt. Quapropter dum ſplendidam filii nomenclaturam uſurpamus, ſpecioſo mendacio vota noſtra decipientes abutimur pręſtantiſſimo nomine revera hæredes potiùs, quàm filii. Quantò igitur præſtantiùs, quantò feliciùs *Quicumque Spiritu Dei aguntur, hi ſunt filii Dei*! Quibus non inane nomen, & nudum, non externa inſtabilium fortunarum præſidia, ſed ipſa Divinæ Naturæ ſocietas, & conſortium contingit. Hodie demum Divino Paracleto adſpirante impleta ſunt Vota amantiſſimi Reparatoris petentis à Patre, *ſicut tu Pater in me, & ego in te, ut & ipſi in nobis unum ſint*. Coaleſcimus cum Deo in Unitatem quandam Naturæ, ut poſſit jam de nobis pronunciari *Dii eſtis, & Filii Excelſi omnes*.

Reſtat igitur, ut qui hactenus viximus tanquam filii hominum, eam in poſterum inſtitūamus vivendi rationem, quæ deceat Filios Dei.

F I N I S.

99 94 0623